

Els paraigües desapareguts

SABER-NE MÉS

Alguns contes parteixen de fets concrets, com ara un robatori, una desaparició..., que desperten la curiositat del protagonista i l'empenyen a investigar. Aquestes narracions són els contes de misteri.

Un element fonamental en aquests contes és l'aparició progressiva de pistes que permeten al protagonista trobar una explicació als fets.

Na Miranda, la bibliotecària, mirà per la finestra. Feia un dia preciós, però el seu home li havia deixat una nota que deia:

Agafa el paraigua. Al migdia, plourà a bots i barrals!

Si el seu home no fos seriós com un examen final, hauria pensat que era una broma... Però, com que era de tot menys bromista, decidí fer-li cas i agafar-lo.

En sortir de ca seva s'adonà que tot el poble duia paraigua. Allò era increïble. Com podia ser que tots sabessin que, al migdia, plouria a bots i barrals...? No obstant això, posà a l'entrada de la biblioteca dos paraigüers que, en un moment, estaven plens.

El matí passà sense sobresalts. A l'hora de tancar, na Miranda tornà a mirar per la finestra. Ni un nigul a la vista! Aleshores, quan la gent s'acostà als paraigüers, s'alçà una cridòria com no s'havia

sentit mai a cap biblioteca del món. Tots els paraigües havien desaparegut! Absolutament tots!

De seguida descobriren que els paraigües havien desaparegut també del forn i de la botiga de roba, de la sala d'espera del metge i del poliesportiu, del mercat i de la farmàcia. Ras i curt: en el poble no en quedava ni un!

S'improvisà una reunió de veïnats a la mateixa biblioteca i na Miranda començà un interrogatori que tots trobaren estrany. I és que la bibliotecària no demanava com era cada paraigua perdut, de quin color, de quina mida... Ni tan sols on havia desaparegut! Tot això semblava no interessar-li gens ni mica. Demanava només, una vegada i una altra, en quina ràdio havien sentit que aquell dia plouria, en quina televisió ho havien vist o en quin diari ho havien llegit.

Al cap d'una estona, amb una senalla de paciència, quedà claríssim que ningú dels presents s'havia assabentat que aquell dia plouria per la ràdio, per la televisió o pels diaris. La notícia havia arribat, en tots els casos, per boca d'un nin o d'una nina del poble... Què volia dir allò? Na Miranda no hi tenia cap dubte: allò volia dir que el jovent del poble era el responsable de la desaparició dels paraigües!

La reunió de la biblioteca es traslladà al carrer, on comprovaren que no es veien infants **enlloc**. On s'havia ficat aquella colla de dimonis? I, més important encara, què havien fet dels seus paraigües?

Na Miranda tragué de la butxaca un altre grapat de paciència i organitzà la gent en sis grups. Si cada grup sortia per cada un dels carrers que partien de la plaça, el jovent no tendria on amagar-se...

Però, quan estava a punt de començar l'expedició, un nin llançà un xiulet des de l'altre costat de la plaça. En veure'l, tot el món li anà al darrere sense posar-se d'acord i en un tres i no res, seguint-lo, arribaren al parc.

Aleshores, una cridòria de sorpresa s'alçà entre la gent. Els infants del poble, farts de demanar un **tendal** que els protegís del sol i de la pluja mentre jugaven, se n'havien fabricat un! Els paraigües desapareguts, enganxats els uns als altres, cobrien ara la zona de joc. Totes les mirades es clavaren en la batlessa, que cada any prometia el tendal però no el posava mai. I ella, després d'**escurar-se** la gola, digué amb una mica de vergonya:

—Demà mateix l'encarregaré. Paraula!

Aleshores esclataren els aplaudiments i les rialles mentre cada un recollia el seu paraigua. En desfer aquell tendal multicolor, el sol caigué a plom damunt la gent, tan a plom que ningú es trobà amb cor d'enfadarse amb el jovent.

enlloc: a cap lloc.

tendal: tela que es posa estesa a una certa alçada per fer ombra.

escurar-se: netejar-se; si és la gola, tossint un poc.

FITXER ORTOGRÀFIC

Escriu una oració amb cada una d'aquestes paraules de la lectura.

nigul

veïnats

dubte